

men jeg vil nøjes med at sige: meget høje Forlangender. Men naar det er Tilfældet — og det er Tilfældet —, indser jeg ikke, at man kan fralægge sig Skyld for den Situation, vi er i. Jeg for mit Vedkommende, og det gælder ogsaa mit Parti, erkender, at vi ved vor Stilling og ved vore Krav er medansvarlige for Situationen. Vi kunde lige saa lidt som Finansministeren vide, at Arbejdsløsheden vilde blive ved at tage til. Man maatte vente, at Raastoftilførslerne var kommet hurtigere, og at den Industri herhjemme, som ikke i saa høj Grad hviler paa fremmede Raavarer, kunde være kommet i Gang. Det er ikke blevet Tilfældet, men dette er ikke Regeringens Skyld eller vor Skyld.

Det ærede Medlem, der nys talte, vilde bort fra Loven af 7. August, men dog ikke helt, forstod jeg ham ret; han vilde ikke paa een Gang bort fra Loven; han vilde have den tidsbegrænset. Nu vel, det er maaske noget, som man kan komme overens om. Jeg for mit Vedkommende kunde tænke mig at gaa med til at tidsbegrænse den til det Tidspunkt, da vi ikke har flere arbejdsløse. Saa vilde jeg være med til at ophæve den, og kan det ærede Medlem gaa med dertil, kan vi nemt komme overens. De Foranstaltninger, som vi har maattet iværksætte, er trufne for at faa det hele til at glide nogenlunde og for at ikke Savnet og Nøden skulde blive saa store, som de har været adskillige Steder. Vi er vel nok et af de Lande, der har mærket mindst til Krigens Unoder, der har mærket mindst til den Forringelse i Ernæringen, som andre Lande, ogsaa neutrale Lande, har været udsatte for. Danmark er vel nok et af de bedst stillede Lande, og det har kostet Penge at opnaa dette, men skal vi være kede deraf? Skal vi ikke være glade ved, at det er lykkedes os at komme ud over den Situation, som Krigens har skabt, og som dog er gledet saa nogenlunde for os?

Der forlanges nu et Statslaan for at skaffe Midler til Afholdelse af disse Udgifter, som ikke alene — deri er jeg fuldstændig enig med den højtærede Finansminister — kommer den nuværende Slægt til gode, men ogsaa kommer Fremtidens Generationer til gode. Forholdet er dog det, at hvis Staten ikke havde formaaet at gribe ind og skaffe billige Fødemidler, vilde den kommende Slægt saa vel som den nuværende Slægt være kommet til at lide derunder. Man kunde sige: Ja, men hvorfor har Finansministeren ikke, hver Gang der var Tale om disse store Udgifter, straks bilagt dem med et andet Forslag,

nemlig en Skattelov? Men jeg skal minde ærede Medlemmer om, at naar der har foreligget Skattelove, er det ikke med Glæde, de er blevet hilst fra alle Sider, og netop ikke Skattelove af direkte Art. De direkte Skatter har adskillige Modstandere i dette Ting og maaske endnu flere i det andet høje Ting. Det blev ved en enkelt Lejlighed hævdet saavel af Venstres som af Højres Ordførere i det andet Ting, at man maatte lade Forøgelse af de direkte Skatter følge sammen med Forøgelse af de indirekte Skatter, og Finansministeren maatte bøje sig, og vi i dette Ting maatte ogsaa bøje os. Vi fik en Del ret store indirekte Skatter, men jeg skal erkende, at vi fik ogsaa store direkte Skatter.

Hvorledes tror imidlertid ærede Medlemmer, Sagen vilde have stillet sig, hvis Finansministeren havde stillet Krav om endnu flere direkte Skatter? Jeg tror ikke, det havde været med synderlig Glæde, man havde deltaget i Diskussionen derom, og jeg er noget tilbøjelig til at tro, at det ikke havde været let at faa gennemført et saadant Krav paa det daværende Tidspunkt. Men er der Stemning for en Forøgelse af de direkte Skatter, skal en saadan absolut ikke møde Modstand hos Socialdemokratiet. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) omtalte nys Formueforøgelsesskatten. Den kunde jeg ønske, vi havde faaet allerede for længe siden. Finansministeren var ogsaa inde paa at omtale den i sin Forelæggelsestale, og jeg tror, der bliver Brug for denne Skat ikke alene til Dækning af dette og andre Laan, men ogsaa fordi jeg ikke kan indse, at alt nu skal hvile, og at vi skal henvises til en Sparsommelighedsperiode, hvor maaske netop de kommer til at lide mest, som nu under Krigens dog har bjærget sig nogenlunde, nemlig Arbejderne. Der er ingen Grund for Arbejderne til ikke at stille Krav. Naar der nu bliver sagt, at der er Udsigt til, at vi kan blive delagtige i Verdenshandelen, men at Handelen og Erhvervene maa have en vis Frihed, saa er begge disse Udtalelser vistnok rigtige, men jeg haaber, at den Indtægt, der kommer af Verdenshandelen og Erhvervenes Opløbsstring, ogsaa maa komme Arbejderne til gode; det skulde den gerne.

Jeg tror, som sagt, ikke, at der er Mulighed for at drive Politik paa Paastanden om, at Bankdirektørerne skulde have blandet sig i Regeringens og Rigsdagens Anliggender. Den Paastand er slaaet ned, og den, der vilde støtte en Politik paa disse Ud-